

נסרות הש"ס

- א) נדמה לו (ב) ע"ל נט.
- ב) לקמן ע"ב: א) לקמן ע"ב.
- ד) נ"ל נלמך א"כ הנה מנחת
- הנה ונאמר הנה המנחה
- נדמה ל"ק וכו' ר"י בספיקא.
- ה) ג"ק מ"ב (ו) וי"קא ג'.
- ו) ג"ק מ"ב (ו) וי"קא ג'.
- ז) כפי שפירש ר"י ד"ר
- ח) ע"ל שפ"ד ח"ב ד"ה
- ט) וי"קא ג' (ב) וי"קא ט"ו
- י) ד"ר וי"קא ג' (ב) וי"קא ט"ו
- יא) ד"ר וי"קא ג' (ב) וי"קא ט"ו
- יב) ד"ר וי"קא ג' (ב) וי"קא ט"ו
- יג) ד"ר וי"קא ג' (ב) וי"קא ט"ו
- יד) ד"ר וי"קא ג' (ב) וי"קא ט"ו
- יז) ד"ר וי"קא ג' (ב) וי"קא ט"ו

תורה אור השלם

1. ואם לא חשביה דהוה לשתית
חריב או לשתית בני חוץ
ודבא את חריב אשכ
קאק עשיריה האפך סליח
לחריבא ואלא וישיע עליה
שמן ולא יתן עליה לשתית
כי קטאח וריא:

2. והבאת את המנחה
אשר יעשה מאלה הברין
והקריבה אל הבית
ונגישתה אל הקומת:
ויקרא ב' ח

הנרות הב"ח

א) ר"י ד"ר ג' ג' ג' ג' ג'
ב) ת"ר ספ"ד וי"קא ג' ג'
ג) ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג'
ד) ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג'
ה) ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג'

מוסף רש"י

כל היבא דהגן. נלמך
מנחת עשר תבן. נלמך
מנחת טבת דבין דת
למנחת עשר דבין דת
מנחת עשר דבין דת
דנפת חוטה אל שפת
הואל ולא עירבה במנחת
גופה: נמנחת של מנחה
הכחוש מדבר אל תתן עליה
או לאיש דבאי כהן אחד:
נ"ח.

רבינו גרשום

נתן שמן על שריה של
מנחת חוטה אינו עובר
דאמרי רבש וחורר בשניו
במנחת וכו' שמן נתן על
שפתו שני ע"כ וכו' וכו'
דנפת חוטה אל שפת
הואל ולא עירבה במנחת
גופה: נמנחת של מנחה
הכחוש מדבר אל תתן עליה
או לאיש דבאי כהן אחד:
נ"ח.

כל המנחות באות מצה פרק חמישי מנחות ס.

א) ויקרא רבו אחר רבו. דגבי שמן כמיצה עליה דהיינו כוזה וגבי לבונה
כמיצה עליה דמשמע עד לזיכא שיעורא: ז' לבונה כמיצה נמניה ונמניה
כמיצה כדמיצה וי"קא כג) ונתן להן את הקדש ובהסיה נמניה כמיצה
אפיה חו וכל אפיה כמיצה. עליה משמע דעמנתה נמי בעינין כוזה הו
רבו אחר רבו דגבי שמן כמיצה
דהיינו כוזה וגבי לבונה עליה הו
רבו אחר רבו דגבי וזיתו אלף למעט
דגבי לבונה לא בעינין כוזה מנחה
ז' דעל משכו נמי חייב: מי בעינין
שימא. דשמן דומיא דמיתא לבונה
לא ממיזב אלף כוזה אי לא: יכול
כשי כהניס. דלא יתמיזבו שני לאוין
עד שיהו שני כהניס אחד נתון שמן
ואחד נתון לבונה אלף חד כהן לא
ממיזב אלף חד לאו: גופיה של מנחה
הכחוש מדבר. תלוין שני האלוין כיוון
שנתן שמן ולבונה על המנחה חייב
שתיס לא שנה חד ולא שנה מריני
א) יכול לא יתן כלי כו': כגופיה של
מנחה. עד שיערב את השמן או
הלבונה דמנחה: מרתני' כל שאין
לה קמיצה. להמיר שיריס לכהניס:
אין לה הגשה. דקדמינה כברייתא לקמן
ויזלו אלו מנחת כהניס ומנחת כהן
משיח שאין מהן לכהניס: גמ' עשר
סגן. כהני לישני כדפרישית לעיל
דף ע"ג. והבאת את המנחה. כההוא
קרא כמיצה והגשה אל המזבח:
אלף קמיצה בלבד. שגשגה לה:
מנחה כו'. שטעונה הגשה קודם
קמיצה: ודין הוא. דמנחת חוטה
טעונה הגשה ולא לרין קרא:
מנחת

מי בעינין שימא דרמיא דנתינה או ז'א. כפי"ק לכריתות (דף ו')
פליגי רבי יהודה ור"מ גבי שמן המשחה דר' מאיר סבר על גבי
אדם לא יכר וכמיזב ואמר יתן ממנו על זו מה סוכה כל שהוא אף
נמניה כל שהוא ור' יהודה סבר ילפינן נמניה דר' מנמניה דעלמא הוא
נמניה דעלמא אף נמניה דמא דמא

הוי רבו אחר רבו ואין רבו אחר רבו אלף
למעט ואיכא דאמרי אמר רב יצחק בר יוסף
בעי רבי יוחנן נתן משהו שמן על גבי כוזה
מנחה יהוה מי כענין שימא כמתינה או לא
תיקו: נתן שמו על שרייה: ת"ר ולא ישיא
עליה שמן ולא יתן יכול בשני כהניס תלמוד
לומר עליה בגופה של מנחה הכתוב מדרב
ולא בביתן יכול לא יתן כלי על גבי כלי ואם
נתן פסל ת"ל עליה בגופה של מנחה הכתוב
מדרב: מרתני' ויש טעונות הגשה ואין
טעונות תנופה וז' הגשה ותנופה תנופה ולא
הגשה ואין תנופה ולא הגשה ואלו טעונות
הגשה ואין טעונות תנופה מנחת הסולת
והבבית וברחשת והחלות והרקיקין מנחת
כהניס ומנחת כהן משיח ומנחת נכרים
מנחת נשים ומנחת חוטה וז' רבי שמעון אומר
מנחת כהניס ומנחת כהן משיח אין בהן
הגשה לפי שאין בהן קמיצה וכל שאין בהן
קמיצה אין בהן הגשה: גמ' אמר רב פפא
כל היבא דנתן עשר תנן מאי קמ"ל לאפוקי
מדרכי שמעון ודאמר מחצה חלות ומחצה
רקיקין יביא קמ"ל לרא: מנא הני מילי דנתנו
רבנן אילו נאמר ירבהאת אשר יעשה מאלה
לה וז' הקריבה אל הבית והגשה הייתי
אמר אין לי שטעון הגשה
מנחה וז' מנחת חוטה מנין

דעל כלל שהוא דהתירו ק' אסורו ובמסכת פיהא בשמעתא קמייתא בירושלמי משמע דלח לא שיעור כלל והא דלא תני לה כדדי הגן דלח
להס שיעור משום דלחין אדם עשה כל גורו מרומה משום דכמיזב רשעית ששייה ניכרין ומתן כונית אין שייך להוכיח כלן דלא שייך כיו
לא פרוטה ולא כוזה ח' יבול בשני כהניס ח' ע"ה. פירש בקונטרס שלא יתמיזבו בשני לאוין על הלבונה ועל השמן אלף שני כהניס
אחד נתון את השמן ואחד נתון את הלבונה אלף חד כהן לא ממיזב אלף חד לאו וקשה כיון דכמיזב שני לאוין למה לא יתמיזב כהן אחד א' כמו
שניס וגרלה לפרש דמיירי בשמי מנחות העשית בשני כהניס דהכי אורחא דמילתא משום דכיון עם הדרת מן דהא כתיב חוה וזוק
ותמיזב מטפלים זו שלשה כהניס משום דכיון עם הדרת מן דללקמן (דף ט"ג). כל שכן בשמי מנחות והכי קאמר יכול בשמי מנחות וזוקא
כתיב שני לאוין שזות נתן שמן וזכות נתן לבונה דלילו כמנחה אחת כיון דכתיב כיון דכתיב כיון עליה שמן הוי פסולה ולא ממיזב חוה וז' לבונה
כדאשכחן לעיל דף ע"ג. בהמחזק את הפסולה דפטור וז' דהסא כמיזב לה' דדרשינן כשרה ולא פסולה אימא מהסא ילפינן ת"ל עליה בגופה
של מנחה הכחוש מדבר לחייב שני לאוין וקתא קשה דאימא דקרא מיירי בשנתן השמן ואת הלבונה כתיב אחת ושמה אי אפשר לנמיה א'
נמי סתם קרא אורחיה כוזה אחר זה כמו שרגילין במנחות שיש מהן שמן ולבונה ור"מ מפרש יכול בשני כהניס כלומר בשני ח' כדריס זה
נתן שמן חוה זה נתן לבונה כדאיס דכתיב אהרן זה אלף משום דאורחא דמילתא שני כהניס רגילין לעשות משום דכיון עם הדרת
מן ואתמנתי קאי דחייב על השמן פניו ועל הלבונה כתיב מעלה זביע וז' חייב כוזה אחר זה על שמי ח' שגשגה בשמן מרי
דוהי אחמתיך אחר מחמתן או כיון דנפסלה אינו חייב ומתני' בשמי מנחות כדחת נתן שמן וכדחת נתן לבונה ת"ל עליה בגופה של מנחה
יכא נתן שמן על הלבונה או לבונה על השמן שאין זה בגופה ואפילו נתן את הלבונה מלד א' אחד במקום שאין שם שמן מ"מ עליה
משמע שאין כלל שמן בכל המנחה אי נמי בגופה משמע כשרה ולא פסולה: ר"ב שמעון אומר מנחת כהניס ומנחת כהן משיח אין בהן
הגשה ח' שאין בהן קמיצה. מימה אלף מעתה מנחת חוטה של כהניס תהא טעונה הגשה דהא בעיא קמיצה לר' שמעון כדתנן פרק אלו
מנחות (לקמן ע"ב): רבי שמעון אומר מנחת חוטה של כהניס נקממת והקומץ קרב בפני עמנו והשירייס קריבין בפני עמנו וכי תימא הכי נמי לא
קאי' שמעון בגמרא מרבה איני שאר מנחות שיש מהן לחשיס וכדות בגלל עמנו ויש מהן לכהניס ומזוילאי איני שמי הלחם ולחם הפנים
שאין מהן לחשיס ומנחת נסכים שאינה כהא בגלל עמנה ונמנחת כהניס ומנחת כהן משיח שאין מהן לכהניס אלמא יש מהן לכהניס
עדי ועוד קשה דשכן הלא עיקר טעמא דהכי הוה עיי למימר ר' שמעון אומר מנחת כהניס ומנחת כהן משיח אין בהן הגשה לפי
שאין מהן לכהניס או בגמרא לימני כברייתא מרבה איני שאר מנחות שיש מהן לחשיס ומזוילאי איני כל אלף שאין בהן קמיצה וגרלה
לפרש דקמיצה דנקט הכא ח'ג דלישנא משמע דלעמא נקטיה על כרחין לא נקטיה לעמא אלף לכללא דעלמא דכל שאינו בקמיצה
אין זו הגשה דשמעינן מכלל זה שמי הלחם ולחם הפנים ומנחת נסכים ומנחת כהניס ומנחת כהן משיח א' ולאו למימר קאמי דכל שיש
זו קמיצה יש זו הגשה דיש שיש זו קמיצה ואין זו הגשה כגון מנחת חוטה של כהניס: מנחת חוטה מנין. ואשאר מנחות לא
מדבר דהא כתיב במנחת מרחשת וי"קא ג) אשר יעשה מאלה משמע כל המנחות הכתובות שם מנחת סולת מנחת חלות ורקיקין
מנחת חוטה ומנחת סוכה כדדריש ר' שמעון ור' יהודה אלף מנחת כהניס ומנחת כהן משיח לא מפרש כהן מנח ליה וז' בצנין
אכ איכא לניספך מה להלך השוה שבהן שכן נקממת ויש מהן לזכות ולכהניס תאמר כהניס ומנחת כהן משיח דכולה כלי
ואין זה לכהניס ושמה לא תשיב לה פירכא אי נמי מנחת המנחה נקפא ליה כי היכי דנפקא ליה מנחת חוטה וזכר מימה דשביק הכא מנחת
כהניס ומנחת כהן משיח דהוא עיקר פלוגתיהו דפליגי זה במתני' ר' שמעון ור' יהודה וז' כרין לקדק דאמי לא נפקי מזאת חורת המנחה
חורת אחת לכל המנחות ושמה משום דכמיזב חוטה וז' ודרסי קמיצה את כל הלבונה משמע דלחי' טעונות
קמיצה וטעונות שמן ולבונה ובאות סולת לאפוקי מנחת כהניס ומנחת כהן משיח דלחין טעונות קמיצה ולא מנחת חוטה ומנחת סוכה
דלחין טעונות שמן ולבונה ולא מנחת חוטה דכולה משיח ולא כתיב זה סולת אלף גרש ושמן ומיזה כריס פירקין

עין משפט
גר מצוה

סד א מ"י פ"ד ס' מל' משפס
הקנינות הלכו ו':

שיטה מקובצת

א) חיות עליה חסין מנחה: בן תוספ' ולא הגשה הגשה
והנחה: ג) ר"י אומר כי.
חיה סגן (האן) דפליגי
אריס דלא אחר בכני
דפליגי בחיי וי"ל דהיינו רבי
יחודה ואמרו בגמרא דריש
מצינ' (תלמודא) קראי למעט
שמי הלחם ולחם הפנים
ומנחת כריס ומנחת כהן
משיח ומנחת נסכים מאלה
הלוחות שמי הלחם ולחם
הפנים והקריבה לחציא
פנות נסכים והיטה לחציא
פנות כריס ומנחת כהן
משיח וז' יהודה מאלה
לדרשיא אחרינא דהא אחר
מבוא דהא חמישין סביא
ועיב לא נשאר אלף חד
קראי והקריבה להגשה
וכסחט סוקי לה חד
הלוחות שמי הלחם ולחם
הפנים וחד הלוחות מנחת
נסכים אבל מנחת כריס
ומנחת כהן משיח סחטא
לא פקיקין מנחתיה ח"ח:
ז' מאלה לה וז' חיות
והקריבה אל הבית והגשה
נמנחת: ח) מנחת חוטה מנין.
דבשלא שאר מנחות נסכים
זאת חורת המנחת חורת את
לכל המנחות ומנחת חוטה
אינו בכלל דהא הגשה
כמנחת גובה כתיב דלחין
כיה שמן ולבונה וכמנחת
חוטה אין בה לא שמן ולא
לבונה: ט) ואמר אבא וחיבת
הבא נמנחת: י) והחיות הו
רבי אחר רבו כי עד איכא
שיעורא נמנחת: יא) אפילה
ואין אפילה כפחות כמניית
הסיד ואחר כך מהו עליה.
דמשמע: יב) דעל משהו נמי
חייב צ"ע איכא למת לא
מחייב בשפט על משהו.
חוריה: יג) כמי שנים הרי נא
ובכטי לוקח שמים ופרת
יכול בשמי מנחות וזקא
באות נתן סגן ובאות נתן
לכותה הוא דרמיזיב וז' לאוין
אבל כדאמר נמנחת לא מחייב
אלא חורא. ושע"פ ר' יב"ר
דיבין ונתן את השמן חורא
לה מנחה ספירה ולא מחייב
תו אגמית לכותה כדאמרינן
לעיל נכי מספיק אחר מחמתן
במחמת את הגשה אבל לא
הספירה חורא וזקא בני נסכים
אורחא דמלתא משהו כרוב
עם כי ד"ע יצא גבי
ספיקן כתיב לה דמיצה
דרישני כוזה ולא ספירה.
חוריה: יד) וז' לרבי א'
אי הייתי חן אף בהם
קמיצה להכשיר השיריס
לכחות חוריה:

א) נבאה לעיל ולא למנח
קאמי ופי' ע' כ' כ' א"נ
היינו ע' וי"ו.